

og hvilke der burde lønnes bedre end tidligere. Dette vilde have været korrekt; men Folkethinget har fundet sig i at blive staaende ved sine tidligere Tilbud saavel i denne som i andre Retninger. Jeg kan derfor, som sagt, ikke pine den Hensynsløshed, som det ærede Medlem har paafagt Folkethinget. Iverimod, jeg synes, at det har viist et Hensyn overfor Regjeringen, som fortjener al Paastjønne; thi det kunne vi ikke negte, at Folkethinget har i de sidste 5 Aar været Gjenstand for en Manipulation fra Regjeringens Side, som har været alt Andet end behagelig, og denne Manipulation har haft en anden Virkning end den vistnok tilsigtede. Hensigten var at gjøre Thinget blødt og skybende, men Virkningen blev den modsatte, det er blevet haardt og stridt. Saavidt jeg kan skjønne, ruller Folkethinget sig nu sammen i en Byldt og sifter alle Piggene frem, og den, der vil være ved det med sine Hænder, risikerer at faae faarede Fingre. Saaledes er efter min Mening Folkethingets Stilling for Diebliffet, den høitærede Finansministers Stilling er ogsaa ret karakteristisk. Den høitærede Minister begyndte den Vej, hvorpaa han nu gaar, for 5-6 Aar siden. Han begyndte med Folkethingets Opløsning i April 1876; og da kom der et omtrent ligesaa stort Antal Folkethingsmænd ind som nu med oppositionelle Anskuelser; men den høitærede Minister begyndte trolig Kampen, og man kan beundre den Seighed og Udholdenhed, hvormed han har ført den; men hvorledes staar den høitærede Kabinetschef nu? Han staar som en Mand, der i 5 Aar har faeret vild, er gaaget en lang Omvei og derpaa vendt tilbage til sit Udgangspunkt; thi han staar i Diebliffet overfor dette Thing akkurat som i 1876; der er næsten ikke Spor af Forandring, og forsaavidt kan man give det ærede Medlem for Kolding (Berg) Ret i, at den Tid har været spildt; men sikkert er det dog, at det maa være gaaget op for den høie Regjering, at det ikke nytter længer at øve sine Kræfter mod dette Thing, men at man foreløbig maa lade dette hvile. Og hvad bliver saa Konsekventen, hvis fremdeles en høiere Willie holder Kabinetschefen fastnaglet paa en Plads, hvor jeg let begriber at det ikke kan være nogen Fornøjelse at blive staaende under Forhold som disse? Ja, hvis en høiere Willie forhindrer den høie Regjering fra at gaa af, maa Regjeringen vende sig andetsteds hen for at vinde Behov for sine Desser, og hvor skalde man tænke sig, at den kan vende sig hen andetsteds end til det høie Landsting? Det høie Landsting har siddet roligt, medens Regjeringen har ført Kampen med dette Thing. Nu vil jeg tillade mig at forespørge, om ikke den høie Regjering finder, at det er paa Tiden, at ogsaa Landstinget bliver fornyet. Man vil maasse stubse ved denne Tanke; men jeg tror, at en logisk Betragtning baade af

Forholdene og af Konseilspræsidentens Udtalelser absolut maa føre til det Resultat, at Landstinget nu maa opløses. Den høitærede Konseilspræsident yttrede forleden, at Landstinget var ligesaa gyldig en Repræsentation for det danske Folk som Folkethinget. Det ærede Medlem fra Randers (N. P. Jensen) mente, at det var en Repræsentation, der havde fuldt saameget at sige som Folkethinget; men derved behøver jeg ikke at dvæle, da det er blevet paataalt af et æret Medlem fra Solland (L. Jørgensen), og det er meget rigtigt, at det er blevet paataalt. Altsaa, Konseilspræsidenten har sagt, at Landstinget ligesaa fuldt er en Repræsentation for det danske Folk som Folkethinget. Men nu har den høitærede Kabinetschef sagt, baade her og i Forestillingen til Kongen, at han ansaa det for sin Pligt at spørge Valgerne, om de bifaldt, hvad der blev gjort her i dette Thing, navnlig om de vilde finde sig i, at de mistede deres Indflydelse paa Finanslovens Behandling, — jeg antager dog kun for iaar, skjøndt det ikke udtrykkelig blev tilføjet. Men dersom det er sandt, som det sagtens er, at ogsaa Landstinget er en Repræsentation for det danske Folk, have Landstingsvalgerne jo utvivlsomt Ret til ogsaa at blive spurgt, om de billige det Things Optræden, som repræsenterer dem. Altsaa følger det af Sagens Natur, at det er Uret, blodig Uret mod Landstingsvalgerne, om ikke ogsaa de blive spurgt, om de ikke ville paavirke Landstingsmedlemmerne til at gaa ind paa de i og for sig rundelige Bevillinger, som her foreligger. Jeg kan derfor ikke tro Andet, end at den høie Regjering ialtsald har taget under moden Overveelse, om ikke det høie Landsting burde opløses, og skulde den høie Regjering nære nogen Tvivl om, hvorvidt en saadan Opløsning vilde kunne føre til den ønskelige Samstemning mellem Landsting og Folkething, ja saa er der jo et Middel, man kunde anbefale den høie Regjering, og det er at opløse Landstinget tilbunds. Der lod sig maasse Afstilligt sige for og maasse Afstilligt imod en Fortolkning, i Kraft af hvilken man kunde gjøre et saadant Skridt, og jeg skal ikke her nærmere undersøge, hvilket der vilde være det korrekte, men jeg skal kun sige dette, at den høie Regjering, som har viist, at den kan fortolke Grundloven, vistnok ogsaa vil kunne komme til den Fortolkning. Ialtsald anser jeg den for ligesaa god som den Fortolkning, i Kraft af hvilken dagligt Bederlag bliver Marsløn, og den Fortolkning, ifølge hvilken provisoriske Finanslove blive stemmende med Grundloven. Blot disse Antydninger. Jeg tror i Grunden, at, naar Alt kommer til Alt, vil det ikke være nødvendigt for den høie Regjering at ombytte Landstingsmedlemmerne. Jeg har nemlig en stærk Tro paa, at den høie Regjering, naar den vil,